

A kezdet

Víz, tompa zajok, mi ez, gondolat?
Értenem kell, megkérdézek bárkit.
Ki kérdez, ki hallja a hangokat?
Számít.

Vagyok valahol, vagyok valamikor
Ahol...

Nem hallok, látok, nincsenek szagok,
Nem tapintom, mi van körülöttem,
Egy dolgot biztosan tudok, vagyok
Megjöttem

Vagyok valahol, vagyok valamikor
Ahol...

Nem emlékszem honnan jöttem,
Ki vagyok egyáltalán,
Kényszerítették engem?
Önként talán?

Vagyok valahol vagyok valamikor
Ahol...

Sötét és meleg van, egyedül
Nem fázom, nem vagyok éhes
Én vagyok egymagam, remekül
Nem tudom jó itt, vagy rémes

Ahol
Vagyok valahol vagyok valamikor

Álomevők

Ismered őket, Éjjel jönnek,
Éjjel jönnek, Felnevelnek

Sötétben jönnek, mind az ágyad fölé mászik
csak reménykedsz, a képzeleted játszik
De nekik más tervük van látod,
Eljöttek, hogy elvigyék az álmod.

Ágyadban halkán morzsolod: „nem léteznek”
Szemük fölötted mosolyog „nem képzeled?”
Mondják és már viszik is, hogy egyszer
Visszahozzák, tele igaz félelemmel.

Ezt teszik, ők az álomevők,
Félelmet nevelnek,
felnőtt félelmeket

Ismered őket, Éjjel jönnek
Éjjel jönnek, Felnevelnek,

Hiába titkolod, az álmok látszanak
Vad színei benned játszanak
Vadásznak rájuk, lesben állnak ők
Az álomevők.

Ismered őket éjjel jönnek,
Éjjel jönnek, Felnevelnek

Álmaidat elviszik aztán egyszer
Visszatérnek érett félelemmel
Odaadják és álmok helyett
Félelmedet nevelheted

Ezt teszik ők, az álomevők,
Félelmet nevelnek,
felnőtt félelmeket

Ismered őket, Éjjel jönnek
Éjjel jönnek, felnevelnek

Möbiusz

Felhők mögött süt a nap
Nem látom, de tudom,
Megnyugtat

Felhők között süt a nap
Összehúrom a szemem
Már vártalak

Felhők előtt süt a nap
Félek kicsit, hogy
Elmúlhat

Felhők között süt a nap
Nem látszik
De reményt ad

Szeretem

Szeretem őt, mert szépnek látom
Arca fényként
Száll mindenre a világon

Szeretem őt, szeretem őt, szeretem őt...

Sőt,
Szeretem őt, mert benne van
Minden, amit
Fontosnak tartok magamban

Szeretem őt, szeretem őt, szeretem őt...

Sőt
Szeretem őt, mert mindenben
mint egy tó
Visszatükröz engem,

Szeretem őt, szeretem őt, szeretem őt...

Sőt
Szeretem őt, mert lénye
rám ragyog
és fényessé tesz végre.

Szeretem őt, szeretem őt, szeretem őt...

Sőt
Szeretem, mert szeret engem
így végre
önmagam szerethetem

Sőt
Szeretem őt, szeretem őt, szeretem őt
Ő kicsit bizonytalan de én
Szeretem magam....

Ködös vidék

Ködös vidéken haladok, fázom
Elöttem és oldalt látom
A kertek és házak szürke formáit
Ásít
az út előttem, úgy tűnik, véges.
A tompaság kékes
Árnyékot szór előttem az útra
Ma
Sok lábnyom süpped a sárba
De hiába
Egyik sem segít, a köd rohan
Olyan,
Jó lenne megtudni végre
Hogy mivégre?
Elöl a semmi van, úgy érzem
Végem

Megállok, fejem fölött
tovább gomolyog
a köd

Keresztutakon

Keresztutakon az emberek
Nem mernek
elfordulni egymás felé

Félnek attól, hogy egyszer
mint vegyszer
Beléjük mar a remény

És felismerik, hogy talán
A ház falán
Egyszer feldereng a sárga nap

Holnap

Ha elég és nincs már többé kedved
ahhoz, hogy minden nap ugyanazt csináld,
Ülj le, és ne kívánd
a holnapot
olyannak, mint a tegnap volt

Ha nem akarsz, hogy életed lassú napjai
Rozsdás gépként kattogjanak el
Ülj le és ne kívánd
a holnapot
olyannak mint a tegnap volt

Mert a percek homokszeme pereg,
és észre sem veszed
Hogy több van már alul, mint felül

Mikor utoljára tart meg az ágy
Üres lesz és szomorú a vágy
Hát ülj le és ne kívánd
a holnapot
olyannak mint a tegnap volt.

Azt hiszed van elég időd mindenre.
Nem kapkodsز hát
Azt hiszed van elég időd mindenre
És kidobod az ablakon a mát.

Keserű lesz a pillanat, ha belátod:
Eltelt az életed és későn kiáltod
Hát ülj le és ne kívánd
a holnapot
olyannak mint a tegnap volt.

Eltelt egy nap
Eltelt egy nap
Eltelt egy nap

Szürke nap

Nem magadtól kelsz, csörög az óra,
Tested mozog nem gondolkodsz róla
Beteg hajnalt okádik a nap
amikor az este farkába harap.

Az irodában félhomály szül szürke gondokat.
Nem számít, a szemed már tegnap fennakadt.
Teszed a dolgod, mint egy robot
Holnap is ugyanígy fogod

Jó lenne valami szín
Hogy megtörjön a felszín

Délben ugyanazt eszed
Majd elment az eszed
Mást kérni
és félni.

Utazol, gyalog támolyogsz félholtan
Valahol belül szürke bomba robban
Már nem is reméled, hogy este
Újként szeret valaki más teste

Tompán zörög a forgalom
Ismerős, tegnapi borzalom
Megszokásból káromkodsz
Pont így beszélsz a párodhoz

Szia, megjöttem,
itthon vagy, nem?
Elmegyek aludni oda,
Ahol nem kell felkelni soha.

Jó lenne valami szín
Hogy megtörjön a felszín

Üres

A ház üres, a park üres, a város üres
Nincsenek benne emberek
Egyedül vagy, mind elmentek.

Az agy üres, a test üres, a gyomor üres
Nincsen benne anyag
Végre kitombolhatod magad.

A szív üres, a gondolat üres, a lelked üres
Elhagyott az érzelem
Nincs remény, de nincs félelem

Üres városban, üres testben, üres szívvel
Állsz az ég alatt
Most láthatod, mivé nevelted magad.

Üres, üres, üres minden
Van elég hely, hogy újra minden
Tele legyen.

Ha jössz

Senki nem gondol be
Pedig kellene

Ha jössz, akkor el is mész
Ez a törvény és kész

Ha van valamid, elveszted hallod,
Hiába markolod,

Amit teszel annak vége lesz
Ez van ne védekezz

Ami megindult az leáll
Így ér el téged is a halál

Számok

Kilencven lépés a kertkapuig
Harmincszor veszek addig levegőt
Megszámolom mindig
Ez ad nekem erőt.

Ötven mozdulat a szeretkezés
Az övét nem számolom
A magamét veszem sorba, kész
Az övé is annyi lehet gondolom.

Egy percben hetvenöt szívdobbanás
pöcköli tovább szaros kis életem
nincs benne nagy robbanás
Lehet, hogy mindez csak véletlen.

Nyolc évig dolgoztam tárgyakért
Sok pénzbe kerültek, mondom
Nemsokára kidobom őket trágyaként
És újra nyolc évig dolgozhatom

Hús izmom mozog, ha rágok
Drága étteremben eszem
A pincérre pofát vágok
Neki hús izom kell, hogy elviseljen.

Minden számolok
De pont azt nem tudom
Hogy a boldogságig
mennyit kell még
tovább számolnom.

Azt sajnos nem tudom!

Ketten

Két test fekszik egymás mellett
Az egyik az enyém,
a másik nem az enyém
Vajon melyik az?

Két lélek fekszik egymás mellett
Ez egyik az enyém
A másik is az enyém
Ne tagadd!

Két fiatal fekszik egymás mellett
Az egyik csak ő
A másik is ő
Jó neki!

Két öreg fekszik egymás mellett
Én vagyok
Én vagyok
Mindkettő

Ha majd felkelünk mindketten, kettéválunk
Egyik felem jobbra megy, balra a másik
A jó dolgokat viszem én
büszkén
A rosszakat, igazam van ugye.
Ő Vigye

Kicsi-nagy

Látom magam a végtelen semmiben
Amiben szépen benne van minden.
Ott ülök benne rég
Én a mindenség

Látom magam a parányi mindenben
és látom, hogy így van ez rendben
Én nem mozdulok meg
minden más remeg

Boldog vagyok, hogy benne van minden
Egy kis pontban amiben semmi nincsen

Látom magam minden emberben
Bennük virágzik minden szervem
Bennük fut a vérem
Úgy vélem

Látom magam mindenki lelkében
Meghúzódok halkán, szerényen
Ami nekem fáj
Nekik is fáj

Látom magam mindenkiben szépen
És az utolsó pillanatig, bátran remélem
Hogy ha magukba néznek csendben,
ők is meglátnak engem.

Hat elem

Amikor kidől egy fa, a földnek azt mondja
Anyá
Nem hallja ki nézi
De a fa így érzi

Mikor megindul a föld felkiált az égre
Végre
Nem hallja ki nézi
De a föld így érzi

Amikor elered az eső, azt mondja a fémnek
Véged
Nem látja ki nézi
De az eső így érzi

A fém megolvad, de azt mondja a tűznek
Tűrlek
Nem tudja ki nézi
De a fém így érzi

Amikor a tűz belekap a fába, azt sziszegi
Bírd ki
Nem hallja ki nézi
De a tűz így érzi

Amikor felnézek és azt mondom:
Minden jó, nyugalom
Nem hiszi ki nézi
De hidd el, a szívem így érzi

Csupaszon

Leveszünk mindent, amit eddig viseltünk
Mindent, amit belül és kívül van
A ruhánkat, a fájdalmat és egész életünk
Mindent, amit eddig úgy véltünk, hiszünk

Hogy aztán ruhátlanul, testünk, lelkünk csupaszon
Végre kitaláljuk, merre tovább
Dönthetünk végre szabadon

Ruhátlanul nincs hazugság
sima bőrünkön csúszik a világ
Csupaszon nincs álca
pont fölöttünk törik el a pálca

Ha levetettünk mindent, akkor érezzük először
hogy a napfény egyenest minket ér
És nem akarunk ruhát többször
Soha semmiért.

Meztelen állunk a nagy igazság előtt
Bár fázunk, félünk és talán sírunk is
de beismerjük, hogy mindenek fölött
megérte levenni az utolsó darabot is

Ruhátlanul nincs hazugság
sima bőrünkön csúszik a világ
Csupaszon nincs álca
pont fölöttünk törik el a pálca

Ha meg akarod tudni mi az igazság
Vedd le, égesd el és soha, soha, soha
ne sajnáld a ruhád!

Lassulás

Nehéz a lépés, az átjáró felé indulok.
Körülöttem robognak az emberek
Csak én lassulok

lassul a lépés
és kész

Sajnálkozva néznek, szegény öreg, hogy ballag
Nem látszik, de mosolygok
a szám hallgat

lassul a lépés
és kész

Nekik más még az élet, nem tudják
hogyan vár rájuk is
egy lassulás

lassul a lépés
és kész

Egyre nehezebben és kevesebbet lépek
Mert csak mozdulatlan lehet elérni
a mindenséget

lassul a lépés
és kész

Majd egy sóhaj száll
a lépés végleg megáll

Isten

Szétnézek a világban, messzire látok
Hátamon ül évszázados átok

Szeretnék végre szabadon megölni,
irtani mindent, ami földi

Ki kell pucolni az egészet
el kell úzni minden rémet

Hogy a bolygó tiszta legyen
tiszta és embertelen

Aztán átgondolva minden részt
Újrakezdődhet az egész

Új terv kell végül
de most ember nélkül,

Érzem legbelül
Jobb embertelenül

Szeretet

Tengeren a fadarab, nem süllyed el
fent és lent úszik a tengerrel

Korhad, rohad, de fent marad
így szeretjük mi is a másikat

Szemembe fekete karikát éget a nap
ülök csendben, alattam a fadarab

Hajótörökként várom, hogy a tenger
kivessen valahol a partra egyszer

Aztán ha partot értem fogom a hajóm
elfelejtem minden bajom
Egy erdőt keresve nézek szét
hogy a fám ott rohadjon szét

Lefekszem mellé
a fák közé
ott halok meg, hogy holnap
új létem másnak legyen csónak

Időevő

Töpörödött vakondként
eszem a percek férgeit
Ropog a fogam alatt, ó
A másodpercmutató

Aszott nyomorék vagyok
Fogam közt órákat ropogtatok
Számban nem élnek tovább
Az órák

Rohad fekélyként rágom a napokat
Testem hörgések közt izzad
Az órák sava a számba mar
Meghalnak hamar

Ocsmány birkaként bégetek
Zúzva őrlöm az Éveket
A napok úgy sikoltanak
Mint éjjel a nyugtalan holtak

Gyilkos semmiként eszem az időt
Hideg fejemből egy gondolat kinőtt
Felzabálom a mindenséget
Csak az elmúlás öröme végezt

És ha elfogyott minden idő
Perc, nap, év, semmi nincs már
Tán csak rájössz, ha az unalom megöl
Hogy lemaradtál mindenről, kár

Újra idő kéne?
Nem kapsz,
Hogy megértsd végre

Vita

Gyűlölöm, hogy nem ért meg,
A francba kívánom az egészet, végleg

Telefonon fröcsög, ha hagyom
"Nem figyelsz rám, te hülye barom."

Hiába mondok neki érveket
Nem arra figyel, csak süketen sérteget

Beszélgetünk, de minek felesleges
Egy újabb tányér keserű leves

Azt mondja, hogy nagyon szeret
Tán azt hiszi ez a szeretet

Aztán ha kieresztette belém minden félelmét
Megnyugszik és úgy veszi semmi sem történt

De minden egyes alkalommal, ő nem tudja
Keskenyedik kettőnk vékony útja

És egyszer egy veszekedés végén, ha megnyugodva egyedül hagy
Azt mondom halkán, magamban, rendben van egyedül vagy

Minden jó

Alattam simahátú dombok fekszenek
Lebegek, nem érzem a testemet
A távolban egy fűrész hangja zümmög,
Hallgatom egy ideig, de aztán nincs több
Még távolabb ott a folyó
Minden jó
Minden jó

Leülök a fűbe, tavasz van, nem erős a nap
Leveszem a kabátom, meleg van, de még nem kell kalap
Fent égi bárányok lomhán kergetik egymást
Nem bégetnek, de tán hallom őket tompán
Ujjammal intek nekik, halló
Minden jó
Minden jó

Elszundítok egy percre,
Álmod látok, kedveset persze
Álmomban elalszom az ég alatt magamban
Felettem birkák, dombok fekszenek alattam
Eljön értem egy égi hajó
Minden jó
Minden jó

Felszállok rá, egy kicsit félek
Azt hiszem így utazik a lélek
Parttól partig, a dombok között
Az ég is ünneplőbe öltözött
Már tudom, így megyünk el
Apró, izgatott félelemmel
Istenem, de jó
Minden jó
Minden jó

Aztán ez is elmúlik sután
Éppen, mint ez a tavaszi délután
Szememben ott ül az álom
Nem száll ki, de cseppet sem bánom
Ha akarom még ott úszik a hajó
Minden jó
Minden jó